

Fleckné Babos Ágnes: Nagy izgalommal és odafigyeléssel várom a világbajnokságot!

Ötven év bizony nagy idő, ezt kár lenne tagadni. Az egykor vidám, fiatal, életerős kézilabdás világbajnoknők – akik a sportág mindmáig egyetlen kispályás világbajnokságát nyerték 1965-ben – közülük is már számosan nincsenek közöttünk.

Akik pedig örömünkre még itt vannak, azok is változó egészségi állapotnak örvendenek. S ezen nincs is csodálkoznivaló, hiszen mindegyikük átlépte már a hetvenes küszöböt.

Márpedig ez valóban egy komoly határ. Egy hasonló korú sportember mesélte egyszer, hogy az édesapja arra figyelmeztette: kisleányom, hatvanig nincs semmi baj, onnan kezdve viszont már minden év kettőt számít. Hetven után pedig ez a szorzó már egy a háromra emelkedik.

Sajnos, ebbe a tartósan gyengélkedő kategóriába tartozik az egyik dortmundi hős, **Fleckné Babos Ágnes**, akit emberemlékezet óta ismerek. A 2004-ben, Szegeden megrendezett Kézilabda Gálán például még kortársnői között szaladgált a pályán – alig tudta kivárni, hogy pihenőt követően ismét becseréljék. Ez a kedves hölgy, Ági mostanában már nem olyan, mint volt. Rejtélyes betegség támadta meg – az orvosok jószereivel nem is tudják, mivel kezeljék. E tény ismeretében örömmel töltött el a felismerés a legutóbbi telefonbeszélgetésünk alkalmával, hogy a napokban kapott infúzió kúra határozottan jót tett neki. Ezért igyekeztem gyorsan megragadni a kedvező lélektani pillanatot és sikerült is egy hosszabb beszélgetésre rávenni őt, aki olykor férje, **Fleck Ottó** segítségével is igénybe véve, állta a rá zúdított kérdések ostromát. Előbb a legrégebbi időkből kalandoztunk vissza.

„Érdekes módon engem a kézilabda előtt egyetlen, más sportág sem tudott igazán érdekelni. Más kérdés, hogy az általános iskolai sok mozgás, az atlétikai impulzusok, az úszástudás, ezek mind visszahatottak a későbbi éveim eredményességére. A budafoki Budai Nagy Antal Gimnáziumban a közelmúltban századik születésnapját ünnepelt tanárnóm, **Lindner Ernőné Zsuzsa** néni jó alapokat adott. Amikor szóba került a kézilabda, először kapus akartam lenni, de azután átváltottam az átlövő posztra, amelyhez sokat segíthettek a korábbi évek hatalmas kidobó csatáit is.”

– A gimnáziumban ismerkedett meg későbbi férjével, Fleck Ottóval...

„Őt akkor próbatanításra a TF-ről ebbe a gimnáziumba osztották be, s hamar „kifigyelt” engem. Második koromtól udvarolt nekem, de csak a Testnevelési Főiskola elvégzése után, 1966-ban házasodtunk össze. Házasságunkból két lány született, az idősebbik révén kétszeres nagymama is vagyok.”

– Ez a kapcsolat jelentősen segítette a szakmai fejlődését is.

„Iskolánk csapata már elsős koromban is elindult a Budapest-bajnokságon, második, majd harmadik korunkban pedig dobogón végeztünk az akkoriban igen népszerű középiskolás bajnokságban. Közben Ottó lett az edző a Női Fehérneműgyár csapatánál, így én is ott lettem igazolt játékos. Az akkori pályánk ott volt, ahol most a hatos út vezet Pécs felé. 1962-ig játszottam náluk, majd amikor elsőre felvettek a TF-re, magától értetődő módon ott kellett

kézilabdáznom is. Feltétlenül meg kell említenem a sportágban mindenki által tisztelt és szeretett **Varga Jenő** tanár urat, aki 1969-ben, egy asztmás roham következtében, rendkívül fiatalon távozott közülünk.”

– **Az Ön életében közben rengeteg, fontos esemény történt.**

„Igen, és ezek közül kiemelném, hogy a kivételes emberi és szakmai tulajdonságokkal rendelkező **Török Bódog** 1963-ban meghívott a válogatott keretbe. Az ottani gyakorlások az első perctől kezdve egészen speciális hangulatot jelentettek számomra. Bogyi bácsi ugyanis tényleg minden edzésre személyre szabottan is készült. Nem darab-darab alapon kezelte a játékosokat, hanem igyekezett mindenkivel jó és folyamatos emberi kapcsolatot is ápolni. Mindenre érzékenyen reagált, azoktól pedig, akik akármilyen jó játékosok is voltak, de nem álltak be a sorba, képes volt pillanatok alatt megválni. Ott csak olyanok maradhattak meg, akikre csukott szemmel is számítani lehetett.”

– **Ennek a sok éven át elvégzett, következetes munkának meg is lett az eredménye.**

„Már amikor a selejtezők során az NDK-val döntetlenre végeztünk és **Guricsné Pásztor Erzsébet** szerencsés választásával megnyertük a sorsolást, akkor éreztem, hogy valami nagy eredményt fogunk elérni. Arra nem fogadtam volna, hogy a csapat világbajnok lesz, de egy dobogós helyezésre igen. Bár a döntőn én nem léphettem pályára, de így is csodálatos érzés volt közlőrl látni a Vb-döntőt és kiszurkolni a végső sikert. És ami legalább ennyire örvendetes: a még élők, az együttes magját alkotó játékosok szinte minden hónapban összejövünk, és mindmáig örülünk az akkori győzelemnek és örülünk annak, hogy még együtt lehetünk, hogy még élünk.”

– **1966-ban megszerezte testnevelő tanári diplomáját, egyben válaszút elé is került: hol folytassa játékos pályafutását?**

„A Vasas akkori módszertani osztályvezetője, **Barbacsy Imre** ragaszkodott hozzám, s mivel Vb-győztes csapattársamat, **Ignác Ilonkát** is egyidejűleg leigazolták, így jó szívvel mentem a Fáy utcába. Ott egyre erősebb csapat alakult, amellyel először 1972-ben nyertük meg a bajnokságot. Jómagam három és félszeres bajnoknak mondhatom magamat, mivel a negyedik bajnokság évében csak félideig voltam a pályán. Utána jelentkezett az első lányom, így egy évig pihennem kellett.”

– **Az örömteli pihenés ideje alatt az is kiderült, hogy a Vasas már nem tart igényt a szolgálataira.**

„Ez a helyzet egy hosszabb história révén jött létre, amikor is egy Várkonyi nevű játékosal elcseréltek – így kerültem a Budapesti Spartacushoz. Százhuszonegy válogatottbeli szereplést követően búcsúztam a nemzeti együttestől 1974-ben, négy évvel később pedig az aktív játékkal is felhagytam.”

– **1979-től egészen a 2001-ben volt nyugdíjazásáig a budapesti Tanárképző Főiskola Testnevelés Tanszékén dolgozott. 1990 és 1996 között pedig a női válogatott másodedzőjeként is segíthette a mindenkori legjobbak fejlődését.**

„Szép időszak volt a főiskolán eltöltött „bő” két évtized, ahol a Török Bódogtól megtanult elvek szellemében igyekeztem tisztességes, jól felkészült embereket nevelni. Ami viszont mindmáig nagyon rosszul esik, az ahogyan **Laurencz László** utólag leértékelte a válogatott melletti munkám hat esztendejét.”

– **2001-től a háziasszonyi tennivalók kerültek előtérbe, s egyidejűleg nyilván több idő maradt az emlékek felidézésére is?**

„Ma is örömmel tölt el, hogy 1973 őszén, a bajnokság félidejében engem választottak az első forduló legjobbjának, így három és félszer lettem az Év Játékosa. Majd 2000-ben az Évszázad Játékosa választásnál ötödikként rangsoroltak, a Nemzet Sportolója cím odaítélésénél pedig az első huszonötig versenyben voltam. Természetesen gyakran beszélgetünk kézilabdás barátainkkal, egykori játékostársakkal. Így **Molnár Gusztávval, Szőkéné Bognár Ersébettel, Lelkesné Tomann Rozállal, Polszter Máriaival** és a többiekkel. Kellemes dolog visszaidézni azokat az időket is, amikor már a magunk szórakoztatására, sok éven keresztül a Nosztalgia válogatottban is együtt játszottunk, amelynek előbb játékosa, majd edzője is voltam.

– **Ez a múlt idő, a legközelebbi jövőt viszont a december 5-én, Dániában kezdődő világbajnokság jelenti.**

„Nagy-nagy izgalommal és odafigyeléssel várom ezt a mérkőzéssorozatot, amelyen remélem, több szerencsénk lesz, mint két évvel korábban, a brazilok ellen volt. Bízom benne, hogy a mindig is Isten-áldotta tehetségnek tartott **Görbicz Anita** a szülést követően ismét kiteljesedik, de talán még jobb is lesz, mint korábban! Ha így lesz, az ő vezérletével elképzelhetőnek tartom a legjobb négy közé kerülést is.”

(MKSZ / jochapress.hu)